

Чого ти, козаче, чого ти, бурлаче,  
Як вітер осінній в діброві заплаче,  
Головоньку схилиш, слізьми обіллешся,  
Від думки, від горя у поле плетешся?  
Хіба ж ти, козаче, із вітром здружився,  
Що вітер заплакав, а ти й зажурився;  
Хіба тобі ні з ким ділитися горем,  
Як тільки що з вітром, як тільки що з полем?  
Чого твої очі, такі ясні очі,  
Як зірки вкраїнські о самій півночі,  
Наллються сльозами, як глянуть за гори,  
Де сонечко ясне сідає у морі.  
Ой, мабуть, мила твоя там витає,  
Де сонечко ясне за гори сідає;  
Ой що ж за недобра далекая мила;  
Без жалю навіки козака згубила!  
Як наші дівчата ранком коло хати  
Начнуть потихеньку пісень затинати,  
Чому ти, козаче, пісень не співаєш,  
А все тільки нишком слізки утираєш?  
"Того я горюю, того плачу, люде,  
Що плачучи, кажуть, серцю легше буде!  
Бо всі пару мають, у всіх є дівчина;  
Тільки я не маю, один, як билина!"